

K·MEO

EL MINISTRE, EL PESCADOR I LA GAMBA

Europa només deixa pescar vint-i-nou dies l'any a la flota de casa

I diu el Consell de Ministres Europeus: Portem la pila de temps avisant-los i els hem donat cinc anys més per posar-se al dia i l'únic que han fet es comprar-se una xarxa nova que van ensenyant al Telenotícies. Vostès, no pesquen, vostès fan autopistes al fons marí. De seguir arrossegant amb aquestes pales aviat arribaran al centre de la terra i aleshores el peix el tindran a la brasa. Sabem que són espanyols i els agrada la picaresca però a Brussel·les no som rucs. No ens vulguin donar gat per llebre perquè serà pitjor. En una cosa tenen raó, a nosaltres el mar ens importa un carall i si no els deixem pescar a vostès és a canvi de que pesquin uns altres, però això és política, senyors. D'acord, els ha tocat el rebre però és que s'ho guanyen a pols.

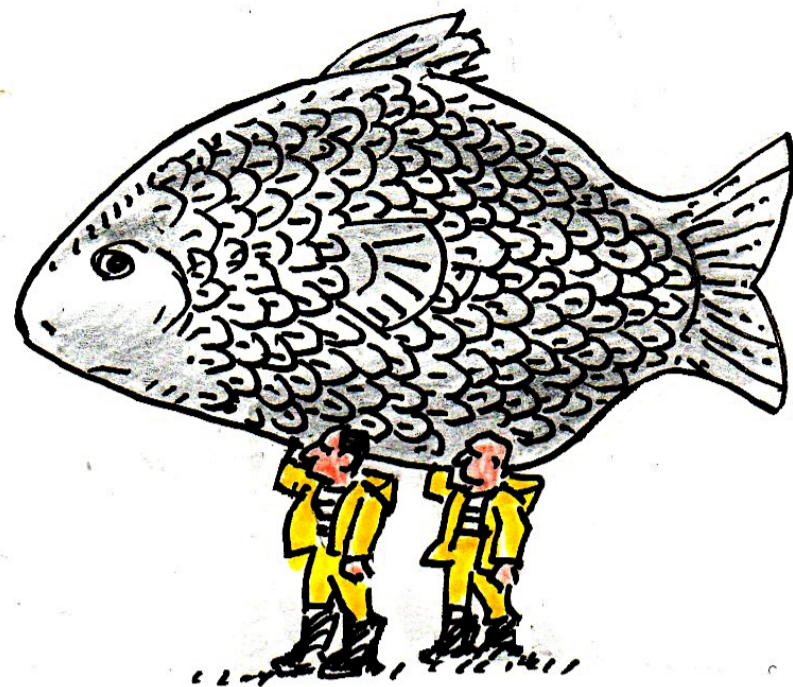
I diu el Pescador, patró de la barca "Enriqueta":

Mos volen matar a cops de canya. Naltros ja no podem resistir més. Trenta dies de treball a l'any, qui ho suporta això? Hem

complet fil per randa lo protocol. Les pales floten, les xarxes només agafen peix amb carnet d'identitat, llimpiem lo fondo marino i portem a los turistas de paseo, que els tinim tots estesos a coberta del marejats que estan. Cada espècie que pesquem la medim, la pesem, li fem lo boca a boca en caso necessari i a sobre mos foten la bronca. Claro, s'hi veuen en cor perquè som empresa petita, familiar i molts esgarrapant ja la jubilació i entonces, ala, a "joderse" los pescaors catalans. Són una colla d'assessinos aquestes de Brussel·les. Cagun Déu si fora per a mi, no els deixava minjar ni una sardina. Cabronassos.

I diu la Gamba:

Doncs encara que no ho sembli, la víctima aquí sóc jo però tan li fot. Som tant petites que algú havia de menjar-nos. Al que anàvem, Europa té raó. Per

aquestes costes es pesca a la brava, sense miraments i el mar està fet una pila de sorra bruta. Sí que les Confraries fan aturades per deixar-nos créixer i per malmetre menys l'estat de la mar, però insuficients del tot. Si passéssiu una temporada aquí dintre ho veuríeu. Ara, també és veritat que unes milles més enllà a l'aigua ja no se'n pot dir ni mar. És un cabdal d'escombraries. Tinc família que viu allà i moltes es deixen pescar voluntàriament de tipus que estan. I també és veritat, aquestes gambes us les acabareu menjant vosaltres el dia de Nadal i Europa callarà i vosaltres ens xuclareu el cap. Realment sou una espècie ben rara.

GARSA PROSTÀTICA

MONJA SOLIDÀRIA

Una monja aprofita el seu càrrec espiritual per fer d'enllaç amb la màfia

Cal ser molt bona monja per exercir durant quinze anys un voluntariat en el difícil món carcerari. Ja sabem com són els homes i a sobre els presoners, pura agressivitat i sexe. I ella, apa, a donar-los-hi suport moral. Apart de bona –tot s'ha de dir– la germana Anna és una mica fleuma. L'ardor espiritual és fort però no hauria de fer perdre el nord. O sigui, si durant tants anys uns senyors et posen sota la còfia una carta i et diuen que li donis al presoner de la cel·la 474 i esperis resposta que ell mateix t'amagarà on calgui, podries sospitar alguna cosa però la fe, com l'amor (que venen a ser el mateix) és cega i la germana ha fet de fil conductor entre els mafiosos lliures i els retinguts per la justícia. Quan la Policia li va dir, el primer que va fer la Germana va ser confessar-se i després combregar, però per la Policia no n'hi ha prou i l'han engarjolada.

La bona Germana no troba massa diferència entre la presó i el convent. En unes coses prefereix el convent perquè la deixaven sortir a fer la seva missió apostòlica però per l'altre, a la presó s'estalvia la missa diària de les sis de la matinada. En tot cas, no es queixa. Pitjor estan els pobres de Somàlia, diu sempre.

S'investiga ara per ara, si el correu que transportava la Germana era sempre lletra escrita o si en els repartiments intercalava materials varis. A vegades, ha confessat, sí que es trobava una mica marejada a l'entrada del penitenciar i la Policia sospita que no fossin drogues que amb la calor de la còfia deixaven escapar vapors d'aquells que feia servir Santa Teresa. Res, quatre herbes.

Sigui com sigui, la màfia ha reconegut que la detenció de la Germana ha estat un cop molt fort per la congregació (la mafiosa, no la mariana) perquè entre correu i correu es notava una millora espiritual dels presoners, una pau interna molt necessària en segons quines circumstàncies. Fins i tot és possible que entre les famílies de Calàbria, Como, Brescia, Varese, etc, construeixin un altar a les respectives parròquies recordant els miracles de la Germana. No tots aguanten quinze anys de carters sense ser descoberts. En tot cas esperaran la celebració del judici perquè la Justícia és molt recargolada i poden treure proves d'on només en raja bondat.